

сичкото си сърце, когато жрѣбието е падало на тѣхните синове. А я попитайте жерците, паднало ли е жрѣбието баремъ веднашъ на тѣхните дѣца? Старовременните картагеняне сж принасяле своите дѣца за жертва на бога Молоха. Вжтре въ капището (или въ храмътъ) са е намиралъ мѣденъ идолъ, който е ималъ прострѣнни ржце. На тие ржце вѣрующите сж туряле своите дѣца, а при подножието на идолътъ жерците сж наклаждали силенъ огнь. Огньнътъ са повдигалъ и запалвалъ дѣчицата, които плакале до толкова жалостно и които са молиле да ги не горатъ до толкова умилно, щото даже и самиятъ идолъ би трѣбало да са умилостиви и да накаже тѣхните родители, защото сж биле до толкова глупави, щото сж послушале кржвожѣдните и немилостивите жерци, които сж биле най-главната причина да са случатъ тие страшни нещастия. Въ това сжщо време, когато дѣцата плакале и простирале за помощъ ржцете си, жерците пѣле тропаре и кондаци, свириле съ тржби, ударяле въ тжпане и употрѣбляле сичките си сили да заглушатъ гласовете на нещастните мжченици. Ако дѣцата изгаряле бжрзо, ако плачътъ имъ билъ кратакъ и ако димътъ вжрвѣлъ право камъ небето, то жертвите са считале за приятни на бога и жерците сж поздравяле поклонниците съ щастие и съ благоденствие. Веднашъ, когато единъ градъ билъ окржженъ съ неприятели и когато жителите му са не надѣяле вече на своите сили и мжжество, тие, за да умилостиватъ боговете и да ги накаратъ да имъ помогнатъ, изгориле въ единъ день около двѣсте младенца. Други пжтъ, за да задобратъ морскиятъ богъ и